

det er kun et Spørgsmaal om Kapitalister kontra Ikke-Kapitalister, og jeg vil endog gaa saa langt at sige, at det er snarere i Byernes Interesse, at der bliver lagt den størst mulige Skat paa Aktieselskaber, for det er Byernes næringsdrivende, Aktieselskaberne konkurrere med.

Jeg gør ikke disse sidste Bemærkninger for Tingets Skyld, for her ere vi jo alle sammen klare over dette. Jeg gør dem heller ikke for Pressens Skyld i al Almindelighed, for de fleste Journalister ere jo godt inde i disse Forhold og ønske kun at give paalidelig Besked om dem. Men Menneskene ere jo endnu ikke saa gode, som de burde være, og der er jo derfor en Mulighed for, at dette ogsaa kan gælde for enkelte Journalisters Vedkommende. Det er i alt Fald muligt, at der et eller andet Sted i Landet ved et eller andet Blad kunde findes en eller anden lille journalistisk „Sprutbakkelse“ — for at bruge et Udtryk, som for et Par Aar siden blev brugt af en radikal Højskoleforstander om de Journalister, der raabte „Rumlepotte“ efter Berg eller „Forræder“ efter Bojsen — det er muligt, at der ved et eller andet Blad findes en saadan lille „Bakkelse“, som ikke er saa godt med paa disse Forhold som Journalister i Almindelighed, og jeg har derfor fundet Anledning til udtrykkelig at slaa fast, at dette med Aktieselskabernes Beskatning ikke er et Spørgsmaal, der kan skille mellem By og Land, men kun mellem Kapitalister og Ikke-Kapitalister, og saa angaar Sagen naturligvis ogsaa Forholdet mellem Statskassen og Skatteborgerne.

Borgbjerg: Den ærede Ordfører syntes, at der var nogen Ensidighed i mit Partis Stilling, thi, sagde han, naar vi erkende, at disse Skatteloves Gennemførelse er Vilkaaret for nogle andre Reformers, som vi sætte megen Pris paa, nemlig en Toldreform og en kjøbenhavnsk Indkomstskat med stigende Skala, maatte vi ogsaa stemme for disse Vilkaar; men dette er ikke rigtigt. Det er ikke os, der have opstillet Vilkaarene, det er det ærede Flertal og den ærede Regering. Vi maa bøje os for dette som en Kendsgerning og for saa vidt finde os i, at disse Skattelove komme ud i Verden, men vi have ikke opstillet Vilkaarene og paatage os ikke noget Ansvar derfor og heller ikke for den Form, hvori disse Skattelove komme. Den ærede Ordfører sagde, at naar det var rigtigt, hvad jeg sagde, at disse Loves Gennemførelse vilde fremkalde stærk Bevæ-

gelse blandt Landarbejderne, og naar det var rigtigt, hvad jeg havde sagt, at der vilde blive spillet paa Harmonika rundt i Sognene, og det vilde blive socialistiske Melodier, der blev spillet, maatte vi stemme for disse Love. Det er et vidunderligt Ræsonnement, thi dette Harmonikaspil vil kun faa den Tone, det faar, naar det ikke er os, men de Herrer, der have Ansvaret for disse Love. Hvis vi stemme for disse Love, der give Godsejerne, som jeg nævnedes, 22½ Kr. i forøget Dagløn, kunde vi ikke med stor Virkning bebrejde Venstre det og sige til Landarbejderne, at de maa rejse sig. Det er kun, naar vi ikke have Ansvaret derfor, at vi kunne gaa ud og sige til Landarbejderne: Se, hvad Venstre under Godsejerne, hvad under det jer? Ingenting! Men naar det ikke under jer noget, maa I selv se at skaffe jer det, og det maa I gøre ved at organisere jer, I maa selv skaffe jer eders Part af de 22½ Kr. I den Agitation vil der blive Kraft. Men fulgte vi den ærede Ordførers Raad og stemte for disse Love, vilde det vistnok være at bore en Kniv gennem Harmonikaen, saa Luften vilde gaa af den. Den ærede Ordfører siger, at vi erkende jo fra vor Side det uretfærdige, om ikke just i Hartkornsskatterne, saa dog i de stigende kommunale Hartkornsskatter. Vi erkende ikke blot det urimelige i disse stigende kommunale Hartkornsskatter, men overhovedet i Hartkornsskatterne, og fra vor Side foreligger der et helt stort Skatteprogram, P. Knudsens Skatteprogram fra Kommissionen, nemlig om at afskaffe samtlige Hartkornsskatter baade til Stat og Kommune og Amt, men paa en retfærdigere Maade, og sætte noget nyt og bedre og virkelig retfærdigt i Stedet, nemlig Formueskat med stigende Skala, saaledes at Godsejerne ikke fik denne ganske meningsløse, ufortjente Lettelse. Men dette Forslag have de Herrer forkastet.

Den ærede Finansminister gjorde nogle Bemærkninger til mig. Han begyndte, syntes jeg, med at værc meget højt oppe, meget flot, med en pragtfuld Overskrift om en tragisk Helt, der stødte Dolken i sit eget Bryst. Linierne vare endogsaa versificerede med smukke Jamber — eller smukke Trochæer, er det vist. Jeg blev meget glad ved at høre dette, og jeg ventede, at der efter den pragtfulde Overskrift maatte komme et smukt Digt, og at der efter den smukke Underskrift paa Maleriet maatte komme et smukt Billede. Men, det udeblev. Det blev kun en Overskrift uden Artikel og en Underskrift uden Billede.